

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

A.

Φ.— Θρέμμα τῶν Ἀθηῶν,
θρήνει δεινὰ δειῶν,
θρήνει καὶ σὺ παθήματα
καὶ κακουργίας θύματα.

Δὲν ἔχουν τελειωμὸ,
δὲν ἔχουν μετρημὸ
σφαγαῖς, λεηλασίαις,
κι' αἱματηραῖς θύσαις.

Τοὺς Κροθύμους τοὺς ἐξάλλους,
αὐτοὺς τοὺς Κανιβάλους,
πῦρ ἐμπρησμοῦ τοὺς φλέγει.

Δὲν ἔμεινε καεῖς
ξένος κι' ὄμογενῆς
μὲ σπῆτι καὶ μὲ στέγη.

Θρηθήσωμεν δεινὰ δειῶν...
ἀνέρχονται πρὸς οὐρανὸν
φλόγες γλωσσῶν πυρίνων
μὲ τόσους γόους καὶ λυγμούς,
μὲ σφαζομένων σπαραγμούς,
μὲ τῆς Ραμᾶ τὸν θρήνον.

Ἐρήμωσις φοικτῆ λιμὸς,
Πυριφλεγέθων ποταμὸς,
πλάσις παντοῦ πυρίνη.

Κι' ἐπάνω τούτων τῶν σφαγῶν,
κι' ἐπάνω τούτων τῶν φλογῶν
περικαλλῆς Εἰρήνη.

Κομηταῖζήδες νηστικοὶ
πηδοῦν ἐδῶ, πηδοῦν ἐκεῖ,
ρημάζουνε τσιφλίκια.

Χορεύουν γύρω' στὴ φωτιά,
καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο' στ' αὐτιά,
ποῦχουνα σκουλαρήκια.

Ἄλλοίμονο' στὸ δάκτυλο, ποῦ λάμπει δακτυλίδι,
θ' ἀλοκοπή μὲ κοφτερὸ Κομηταῖζή λεπίδι.
Τι γυναικεῖα δάκτυλα κι' αὐτιά κατακομμένα
Κομηταῖζήδες τᾶχουνε' στοὺς κρόφους τῶν κρυμμένα.

Θοράμβος φυλῆς κακούργου...
παρελαύνουν τρὺ Κοβούργου
καὶ τοῦ Δάνεφ οἱ Στρατοῖ.

Και μ'εὐχάς θερμὰς κ' ἀπειρῶς
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς χοίρους
κόσμος τοὺς χειροκροτεῖ.

Κύτταξε μὲ τί πηλάλα
φεύγουν φεύγουν ὀλοένα,
κ' ἔχουν ἑπαθλά μεγάλα
δάκτυλα κ' αὐτὰ κομμένα.

Βγάζουν ἀγριαὶς φωναῖς,
σάρκες τρῶν ἀνθρωπιναῖς
δαίμονες ἀνθρωποφάγοι.

Τὸ λεροῦσ' ὕποχωρεῖ,
καὶ καθέννας ἀπορεῖ
πῶς ἀκόμη δὲν ἐσφάγη.

Β'.

Π. — Ἀδελφε μου Φασουλή,
εἶτε Τοῦρκος, εἶτ' Ἑβραῖος,
φεύγει πρὸ τοῦ Καννιβάλου.

Κύτταξε μὴ κεφαλή...
νᾶναι τάχ' Ἀρχιερέως,
νᾶναι τάχατε δασκάλου;

Τῆς Εὐρώπης Μεγιστᾶνες,
βλέπετε σφαγιμένας μάνναις
καὶ κρεουρημένα βρέφη.

Καὶ θαυμάσετε καὶ πάλι
τὴν Ἀρκοῦδα τὴν μεγάλην,
καὶ βαρεῖτε τῆς τὸ νέφει.

Εἰς αἱμάτων πανηγύρεις
κόσμος ἐξάλλος, φρενήρης,
κρέατα κατασφαγιμένα μὲς σ'τὰ μούτρα σας πετᾷ,
καὶ σεις λέτε γελαστοί:
σακρονὸν καὶ σαπιροσί!
τί περιεργα κ' αὐτὰ!

Τι περιεργον τρώνει γὰρ μεγάλην δυστυχία
νὰ θαρρῆτε τὴν σφαγή,
τὴν φωτιά, τὴν ἀρπαγή,
καὶ γὰρ τέτοια νὰ χαλάτε τὸν τραυῶν τὴν ἡσυχία.

Τι περιεργον τρώνει νὰ νομίζετε δεινὰ
κρέατα κατακομμένα,
ποῦναι πράγματα κοινά,
πράγματα συνειθισμένα.

Πόσαις δὲν ἴδατε φοραῖς
τέτοιαις μεγάλαις συμφοραῖς,

ποσάκις παρὰ ποταμοὺς αἱμάτων ἐκαθίστατε,
κ' ἀκόμη σκοῦζετε γι' αὐτὰ καὶ δὲν τὰ συνειθίστατε.

Μὰ μὲ διαμαρτυρίας τρομερῶς μᾶς συγκινεῖτε,
μὰ τὰ πάντα λημονεῖτε.
Δὲν εἰν' ἐσκόλον κανεῖς
νᾶλθη νὰ σὰς βοηθήσῃ,
τέτοια τᾶχουν συνειθίσει
διπλωμάτ' ἐπιφρανεῖς.

Καὶ καθέννας νὰ συγκαίρη
τῶν Βουλγάρων τὸν Κοβοῦργο,
ποῦ μᾶς βγάξει περιστέρι
τὸν Στρατό του τὸν κακοῦργο.

Ἔμεις πέφτομε σὰν ὄνια, σὰν ἀχόρταγα κοράκια
ἔστους ἀψόφους τοὺς Βουλγάρους, ἔστα λευκὰ περι-
[στεράκια.

Ἐξυφαίνεται μεγάλη κατ' αὐτῶν συκοφαντία,
καὶ δικὰ μᾶς εἶναι μόνον
κακουργήματα παντοῖα
πυρπολήσεων καὶ φόνων.

Ἔμεις δαίμονες ὀλέθρων καὶ πυρῶν καὶ καταγιδῶν
τρῶμε τὴν ἀθῶα γένα...
ἔμεις βάζομε σὲ κόρφους ἀγαθῶν Κομητατζήδων
δάκτυλα κ' αὐτὰ κομμένα.

Ἔμεις μ' αἷμα ζυμωμένοι,
ἔμεις λῆκοι λυσοσσομένοι,
κ' οἱ σπαθάτοι τοῦ Κοβοῦργου καλοκάγαθοι, σεμνοί,
ἀκακα περιστερᾶκια κ' ὡς ἐπὶ σφαγὴν ἀμνοί.

Κοπελούδια τρυφερά
κ' ἄγγελιοὶ χωρὶς φτερά...
θῆμος πρὸς αὐτοὺς προσήκει.

Ποῦ δὲν ἔχουνε μπουρί,
καὶ κανέννας δὲν ἔμορεῖ
νὰ σκοτώσῃ καὶ μυρμηκί.

Ἄδικα πάλι κατ' αὐτῶν φωνάζουν τῶν ἀψόγων,
δοῦτ' τὰ τίμα τιμοῦν
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομοῦν
τῆς ἀληθείας λόγον.

Ποτὲ δὲν λένε ψέμμα,
φοῖτουν σὰν βλέπουν αἷμα,
τραγοῦδ' ἢ λαλιά των, τὸ δέμα των μετᾶς,
καὶ τέλος πάντων εἶναι μὴ βρέξη καὶ μὴ στάξη.

Ὅλοι τὰ βάλανε μ' αὐτοὺς,
τοὺς ὄντως ἐξαιρέτους,
τοὺς κατὰ πάντα λατρευτοὺς,
ποῦ θιάολ' ἔπαρε τους.

Γ'.

Φ. — Θέλω γιὰ Κομηταιζήδες νέους ἕνους νὰ
 κλάψετε καὶ τὸν Σανδάσκου, τῆς Ἀνατολῆς τὸν Πρῶσσο,
 ὁποῦ πῆγε νὰ σηκώσῃ καὶ τὴν Τουκαρβαντιζά...
 πᾶν λούφαξε καὶ τοῦτος καὶ κατέβασε ταυτή...
 ξαφνικὸ τοὺς συνεπῆρε καὶ τοὺς ἔκαψε φωτιά.

Κλαίει καὶ Σαβῶφ καὶ Δάνεφ, κλαίει καὶ Ἐρυθροί
 [Τσαρσικοί
 τῆς μεγάλης Βουλγαρίας.
 τέτοια συμφορὰ τοὺς βρῆκε, ποῦ καὶ ὁ Μπάουτσρο δὲν
 λόγους γιὰ παρηγορίας. [βρῶσκει

Ἄπεινάχθη στυγερῶν Κομηταιζήδων κάπα,
 καὶ ὁ Δάνεφ ἀπὸ τὸν Σαβῶφ ἐδέχθη μίαν φάπα,
 καὶ ὁ Μπάουτσρο ὁ φίλος τὸν ἔχασε κάθε θάρρος,
 καὶ ἄπαρηγόρητος θρηγεῖ καὶ ὁ Κόζκακος ὁ Τσάρκος,
 ποῦ μέσα σ'τὴν Ἀγιά Σοφιά περιμενε νὰ μῆ
 μὲ δόξα καὶ πομπή.

Δυστυχής!..παρηγορία
 μόνη σὺθμεινε νὰ λές
 γιὰ μεγάλη Βουλγαρία,
 καὶ τὸ χάλι της νὰ κλαίς.

Βλέπε κρέατα ψημένα, βλέπε γύρω σου φωτιάς
 ψάλε μεγαλεῖα Τσάρων,
 καὶ ὅσα λέν κατὰ Βουλγάρων
 φώναξε πῶς εἶναι μόνον ἀσυνείδηταις ψευταῖς.

Π. — Πήραμε τὸ Μελένικο, τῆς Σέρραις καὶ τὴν Δρά-
 [μα,
 μὰ γιὰ τῆς ἀτιμαῖς σφαγαῖς χύνεται μαῦρο κλάμμα.

Ἡ γῆ μας διαρπάζεται,
 καὶ ὁ θείαμβος τῆς Νίκης
 ἀπὸ φλογῶν σκεπάζεται
 καπνοὺς οὐρανομήρεις.

Χαρὰ ἴστους σκλάβους ξαφνική...
 τὰ πῆραμε καὶ ἔκεινα,
 μὰ δράματα φορικτὰ καὶ ἔκει,
 καὶ ἔρημοσις καὶ πείνα.

Πλὴν γι' αὐτοὺς τοὺς ὀλετήρας, ποῦ λογγίζου καὶ τὸ
 [πτῶμα,
 εἶναι μερικοί προστάται, ποῦ τοὺς συμπαθοῦν ἀκόμα,
 καὶ δὲν θέλουσιν μήτε τρεῖς τῶν Βουλγάρων νὰ πειρά-
 [ξουν
 μ' ὄσους γέρους καὶ ἂν λογγίσουν, μ' ὄσα βρέφη καὶ ἂν
 [σπαράξουν.

Καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς λυμῶνας
 τῆς Βουλγαρίας Κορῶνας,
 καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς Ἐωσφῆρους
 συζητοῦν Εἰρήνης ὄρους,

ἐνθ' τότε μοναχὰ θὰ κυριαρχήσῃ Ἐιρήνη,
 ὅταν σ'τὴν Ἀνατολή φύτρο Βουλγαρίας δὲν μείνῃ.

Μία λύσσα γι' ἀρπαγὴ
 τοὺς Στρατοὺς τῆς ὀδηγεῖ
 καὶ ὅς σταύλους καὶ σ' ἀχούρια,
 καὶ ἔχει δόξα τῆς καινούρια
 τοῦ Δοξάτου τὴν σφαγή.

Ἦ! τοῦ Στρατοῦ τῆς τοῦ κλεινοῦ καὶ τοῦ γενναιοῦ-
 [του,
 ποῦ μὲς ἴστα φυλλοκάρδια μας τοὺς ἄθλους τοῦ φυ-
 [λάσαμε...
 Ἦ! τῶν ἐνδόξων ἀληθῶς σφαγῶν τοῦ Δοξάτου,
 ποῦ τώρα τὸν Ἀδόξιστο θεορῶ πῶς τοὺς ἀλλάξαμε.

Φ. — Ἄπ' ἐδῶ καὶ ἔκει σκορπᾶνε
 τὰ βρωμώσκιλα τὰ ψόφια,
 καὶ ὄλοι μελετοῦν νὰ πάνε
 νικηφόροι μὲς σ'τὴ Σόφια.

Βλέπω καὶ Στρατοὺς Ρωμοῦνους,
 ποῦ καὶ αὐτοὶ τοὺς νέους ὀθῖνους
 πάντα τοὺς συκοφαντοῦν.

Τοὺς Ρωμοῦνους χαιρετῶ,
 καὶ γιὰ ποῦ; τοὺς ἔρωτῶ,
 γιὰ τὴν Σόφια μ' ἄπαντοῦν.

Ἄμαζών, λενγυμιῶν κόρη,
 προχωρεῖ κατὰ βαρβάρων,
 καὶ καθέννας βάζει πλώρη
 γιὰ τὴν Σόφια τῶν Βουλγάρων.

Ἔγγα μόλα καὶ ἔγγα λέσσα...
 ὄλοι μὲς σ'τὴ Σόφια μέσα.
 Μὲς σ'τὴ Σόφια πανηγύρεις,
 καὶ πηθοῦν Στρατοὶ ἐπιθήρεις,
 σέβναι τὸν χορὸ φρενήρης
 καὶ ὁ Σαβῶφ ὁ κακομοίρης.

Σέρνει τὸν χορὸ καὶ ὁ Δάνεφ μὲ τὸν Ἐρυθρὸ τὸν Τσάρκο,
 καὶ ὁ μικρὸς ὁ Βόρις χάσκει,
 καὶ ὁ διάσημος Σανδάσκου
 ὀχνεῖ γιὰ τὴν Νίκη σπαρῶ.

Καλῶς ὠρίσατε, παιδιὰ... καὶ ἔμεις καλῶς σὰς βρῆκα-
 [με...
 γιὰ τούτῃ τὴν ἐπίσκεψιν παραπολὺ χαρήκαμε.
 Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ;
 θὰ μᾶς σαλέψῃ τὸ μαλὸ.

Φιλιοῦνται καὶ ἀγκαλιάζονται λογιῆς λογιῆς Στρατοί,
 καὶ μὲ παῖναν ἤχους
 σὲ διαφόρους τοίχους
 τοῦ Χεσάψηφ τῆνομα γράφουν φαρδὺ πλατύ.